

Todellinen helmi.

Amy M. Morgan

Perustuu tositapahtumaan

"Pienillä ja yksinkertaisilla asioilla saadaan aikaan suuria"
(Alma 37:6).

Jetta Pearl Stewart riisui myssynsä ja istahti kuistille isän viereen.

"Mikä on helmi?" hän kysyi isältä.

Kahdeksanvuotias Jetta tiesi, mikä helmi on, mutta hänestä oli mukavaa kuunnella isän vastaus. Kuten aina, isä selitti, kuinka helmet kasvavat ostereissa kerros kerrokselta, kunnes niistä tulee kirkkaita, loistavia helmiä.

"Helmet loistavat niin kuin sinä, pikkuinen Jetta Pearlini", isä sanoi hymyillen. Jetta hymyili myös. Hänestä oli mukavaa olla isän Pearl (helmi).

Päivällisellä sinä iltana isä kertoi Jettalle, että hänellä oli tälle tärkeä kysymys.

"Siitä asti kun olit pieni, sinä olet ollut hyvin musikaalinen", isä sanoi. "Haluaisitko opetella soittamaan pianoa?"

Jettan silmät pyöristyivät.

"Voi kyllä!"

"Se tarkoittaisi matkustamista kauas pois ja asumista jonkin aikaa opettajasi luona", äiti sanoi. "Kukaan täällä Milburnissa ei osaa opettaa sinua."

Jettan hymy haihtui. Hän ei ollut koskaan ollut poissa perheensä luota yhtä päivää pidempään. Ja olla *kaukana* poissa...

Jetta halusi soittaa pianoa, mutta pystyisikö hän jättämään perheensä?

"Mutta meidän on tärkeää kehittää kykyjämme silloinkin kun se on vaikeaa", isä sanoi.

Äiti nyökkäsi. "Sinun pitää olla oikein ahkera", hän sanoi.

Jetta *rakasti* musiikkia. Ja hän oli aina halunnut soittaa pianoa. Hitaasti hänen kasvoilleen hiipi hymy. "Minä saan soittaa pianoa!"

Mutta kun Jetta seuraavana aamuna katseli, kun isä valjasti hevokset vankkuriin eteen, hän ei ollut ollenkaan innoissaan. Tänään hän oli vain peloissaan. Hän ei ollut odottanut, että lähtisi kotoa niin pian.

Jetta kiipesi hitaasti vankkureihin isän viereen.

"Oletko valmis, Jetta Pearl?"

isä kysyi.

Jetta ei tuntenut olevansa valmis mutta nyökkäsi. Vankkurit nytkähtivät eteenpäin.

Jonkin ajan kuluttua isä vilkaisi Jettaa. "Tiedätkö, kuinka ylpeitä äiti ja minä olemme sinusta?"

Jetta nyökkäsi. "Mutta mitä jos te tarvitsette apuani kotona?"

Isä hymyili. "Me kaipaamme sinua varmasti, mutta tämä on yksi tapa, jolla vain sinä voit auttaa. Sinä palvelet taivaallista Isää kehittämällä lahjoja, joita Hän on antanut sinulle."

Jetta ei ollut ajatellut asiaa sillä tavalla. Voisiko hänen musikaalisuutensa todellakin olla lahja taivaalliselta Isältä?

Isä jatkoi: "Se vie aikaa, mutta vähitellen opit soittamaan pianoa yhä paremmin. Ja sitten pystyt palvelemaan monia ihmisiä."

Jetta tunsu pelkonsa alkavan hälvetä. Hän aikoi oppia soittamaan pianoa *ja* palvella taivaallista Isää. Se olisi pelottavaa, mutta hän tiesi, että taivaallinen Isä auttaisi häntä.

Isä iski silmää. "Kerros kerrokselta pikkuinen Pearlini tulee kirkkaaksi ja loistavaksi."

Aivan kuten isä oli sanonut, vähitellen Jetta oppi soittamaan pianoa. Hän oppi jopa soittamaan urkuja.

Muutaman kuukauden kuluttua Jetta palasi kotiin. Sinä sunnuntaina hänestä tuli Milburnin aivan ensimmäinen urkuri! Hänen sydämensä jyskytti, kun hän istui valtaviin

urkujen ääressä, joiden eteen paikakunnalla oli tehty työtä, jotta ne oli voitu ostaa hänen soitettavakseen. Ne olivat niin kauniit, että Jetta melkein arkaili koskettaa niitä. Hänen oli istuttava kirjan päällä, että hän ylsi koskettimiin.

Hän veti syvään henkeä ja alkoi soittaa. Sävelet kohosivat huoneessa täyteläisinä ja kauniina.

Jetta vilkaisi vaivihkaa seurakuntaa. Ihmiset hymyilivät laulaessaan. Jettakin hymyili. Hänen soittonsa oli kaikkea muuta kuin täydellistä, mutta

hän käytti lahjojaan palvelemiseen.

Hän muisti isän sanat: "Helmet loistavat niin kuin sinä, Jetta Pearl."

Vähä vähältä, kerros kerrokselta taivaallinen Isä oli tekemässä hänestä todellista helmeä. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.